

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **ZELENÝ PRODUCTION s. r. o.**, v konkurzu, IČO: 28324854
sídlem Nové sady 988/2, 602 00 Brno

zast. advokátem Mgr. Milanem Kvasnicou
sídlem Na Úvoze 392, 735 52 Bohumín - Záblatí

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2019, č. j. JMK 102134/2019, sp. zn. S-JMK 166672/2018 OSPŽ,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Městského úřadu Znojmo ze dne 17. 4. 2019, č. j. MUZN 41747/2019, sp. zn. PMUZN/8163/2018/Šma (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“) tím, že porušila noční klid. Přestupku se dopustila tím, že z žalobkyní provozovaného podniku Retro Irish Klub na ulici Tovární ve Znojmě při otevření vstupních dveří do provozovny vycházela hlasitá hudba, a to dne 22. 4. 2018 v čase 02:22 hod. Za spáchání přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

II. Žaloba

2. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu. Namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný pominul existenci § 30 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), a skutečnost, že osoba, která je pořadatelem veřejné produkce hudby, může být postihována toliko dle tohoto předpisu, přičemž žalobkyně hygienické limity nepřekročila. Navrhla proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a jednání před soudem

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že za rušení nočního klidu jsou považovány takové projevy v době nočního klidu, které jsou způsobily porušit nebo ohrozit občanské soužití a veřejný pořádek. Přestupek porušení nočního klidu se dříve vztahoval pouze na jednání fyzických osob, dle zákona o některých přestupcích se jej nově může dopustit i podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba. V případě rušení nočního klidu se měření intenzity hluku neprovádí a jeho přiměřenost posuzuje správní orgán na základě získaných podkladů. Nejedná se o přestupek dle § 92g odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Vzhledem k tomu, že žalobkyně trvala na jednání před soudem, soud jednání nařídil na den 2. 5. 2022. Jednání proběhlo bez přítomnosti žalobkyně, neboť její právní zástupce ani sama žalobkyně se k němu bez omluvy nedostavili. Zástupce žalovaného odkázal na vyjádření k žalobě, jakož i na předchozí rozhodovací činnost krajského soudu v obdobných věcech žalobkyně. Soud při jednání stručně zrekapituloval obsah správního a soudního spisu a vzhledem k tomu, že účastníci řízení neměli návrhy na doplnění dokazování, přistoupil k vyhlášení rozsudku.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a že se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

7. Žaloba není důvodná.
8. Předně je nutno uvést, že Krajský soud v Brně již v obdobných sporech žalobkyně rozhodoval, a to rozsudky ze dne 12. 5. 2021, č. j. 34 A 36/2019 – 45 a č. j. 34 A 7/2020 – 38. V posuzované věci není důvod se od závěrů přijatých v odkazovaných rozsudcích odchýlit, a proto lze na jejich odůvodnění plně odkázat.
9. Podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o některých přestupcích *právníká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší noční klid*.
10. Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu o některých přestupcích *„při přípravě návrhu zákona bylo rozhodnuto o tom, že některé skutkové podstaty se budou nově vztahovat i na právnické a podnikající fyzické osoby, vzhledem k povaze porušených povinností je vhodné trestat právnické a podnikající fyzické osoby zvláště za jednání, které se týká porušování podmínek při konání veřejných akcí, nebo např. za porušování nočního klidu“*. Zákonodárce tedy výslovně zamýšlel s účinností nové právní úpravy trestat také právnické osoby při konání veřejných akcí, případně za porušování nočního klidu.
11. Za rušení nočního klidu jsou považovány např. hlasité hlasové projevy či hlasitá reprodukováná či živá hudba, tzn. projevy, které jsou v době nočního klidu způsobily porušit nebo ohrozit občanské soužití a veřejný pořádek. Zpravidla půjde o jednání řešená na místě např. domluvou či blokovou pokutou. Pro posouzení nepřiměřenosti, resp. excesivní povahy zvukových projevů umožňuje zákon správnímu orgánu určitou míru správního uvážení, neboť z povahy věci zpravidla není možné exaktně hluk změřit, protože se většinou jedná o nahodilé jednání. Nejspolehlivějším důkazním prostředkem se proto v takovém případě jeví právě svědecké výpovědi lidí, kteří se v dané lokalitě přes noc pravidelně zdržují a kteří tak mohou nejlépe vypovědět, zda k excesivním projevům dochází (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 1/2016 – 51, nebo ze dne 9. 8. 2018, č. j. 1 As 189/2018 – 22).
12. Žalobkyně uplatnila v žalobě jedinou námitku – je přesvědčena, že coby pořadatel veřejné produkce hudby se uvedeného přestupku nemůže dopustit, neboť je odpovědná pouze za dodržení hygienických limitů dle zákona o ochraně veřejného zdraví.
13. Podle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví *osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, provozovatel letiště, správce, popřípadě vlastník pozemní komunikace, provozovatel, popřípadě vlastník dráhy, osoba, která je pořadatelem veřejné produkce hudby a nelze-li pořadatele zjistit, pak osoba, která k pořádání veřejné produkce hudby poskytla stavbu, a dále provozovatel provozovny a dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk (dále jen „zdroje hluku nebo vibrací“), jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby v chráněném vnitřním prostoru stavby*. Pokud odpovědná osoba nezajistí, aby nebyl překročen hygienický limit hluku nebo vibrací, dopustí se přestupku dle § 92g odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví.
14. Vztahem zákona o ochraně veřejného zdraví a skutkové podstaty přestupku, která odpovídá nynějšímu přestupku žalobkyně, se v minulosti zabýval Ústavní soud zejména při posuzování pravomoci obcí vydávat obecně závazné vyhlášky k zabezpečení místních záležitostí ve smyslu § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), tj.

pravomoci stanovit výjimky ze zákazu porušování nočního klidu nebo zákazu provozovat na části území obce určité činnosti, při nichž nezřídka dochází k porušování nočního klidu. Zároveň však učinil několik obecnějších závěrů.

15. Účelem zákona o ochraně veřejného zdraví je ochrana a podpora veřejného zdraví (zdravotního stavu obyvatelstva a jeho skupin) a snižování hluku z hlediska dlouhodobého průměrného hlukového zatížení životního prostředí. Cíl regulace je zde oproti zákonu o některých přestupcích užší, protože je zaměřený pouze na ochranu před hlukem, který svou velkou intenzitou a délkou trvání hlukové zátěže může ohrozit zdraví obyvatelstva. Cílem této regulace tedy není hluk jednorázový, méně intenzivní, který však může narušit veřejný pořádek a soužití v obci. Skutečnost, že je otázka hluku regulována zákonem o ochraně veřejného zdraví tedy podle Ústavního soudu bez dalšího nevylučuje regulaci vyhláškou vydanou v rámci samostatné působnosti obce (srov. náleze ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 35/06). Dle krajského soudu tím spíše povinnost provozovatele veřejné produkce hudby dodržovat hygienické limity dle zákona o ochraně veřejného zdraví sama o sobě nevylučuje regulaci ochrany před hlukem prostřednictvím institutu nočního klidu dle zákona o některých přestupcích, jehož cílem je zejména ochrana veřejného pořádku a pokojného soužití v obci.
16. Zákon o některých přestupcích totiž primárně nesměřuje k ochraně před hlukem v nadlimitních hodnotách, jak jej chápe zákon o ochraně veřejného zdraví, ale k omezení hlučnosti různých nočních aktivit v zájmu nerušeného a pokojného užívání míst, kde žijí lidé, před různými formami hluku, které, byť lidskému zdraví neškodlivé (a tudíž dle zákona o ochraně veřejného zdraví nepostižitelné), jsou způsobilé narušit veřejný pořádek (srov. též náleze Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 46/06). Předmětem ochrany je současně i právo na pokojné bydlení a spánek, jakožto součást práva na ochranu soukromého a rodinného života v širším slova smyslu (čl. 10 odst. 2 Listiny, srov. náleze Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 28/09). Nadměrný hluk z provozoven, který negativně narušuje právo občanů v nočních hodinách na pokojný spánek a bydlení, může být na úrovni obecní normotvorby regulován již preventivně tím, že obec v době nočního klidu omezí či zcela zakáže provoz hostinské či podobné činnosti (srov. citovaný náleze Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 28/09). Bez ohledu na souběžnou regulaci zákonem o ochraně veřejného zdraví tedy není vyloučeno, aby veřejná správa zasáhla využitím institutu rušení nočního klidu tam, kde užíváním provozovny dochází k obtěžování hlukem takovým způsobem a v takové intenzitě, že je to s ohledem na místní poměry způsobilé narušit občanské soužití a veřejný pořádek.
17. Toto pojetí zároveň umožňuje zohlednit specifika jednotlivých případů i s ohledem na místní poměry v dané lokalitě. Hlučná činnost bude ve větší míře narušovat veřejný pořádek v rezidenční zóně, ale ve výrazně menší míře bude působit rušivě v zóně průmyslové, kde nikdo nebydlí, nebo v oblasti koncentrace zábavních podniků, kde lze očekávat vyšší práh hluku. To už je však otázkou skutkových okolností konkrétní věci, což v nynějším případě žalobkyně uplatněnými žalobními body předmětem přezkumu neučinila.
18. Zbývá dodat, že zákon o ochraně veřejného zdraví reguluje zejména dlouhodobý pravidelný hluk, který je zátěží pro životní prostředí a zdraví obyvatelstva a je zpravidla důsledkem užívání provozovny právnické osoby nebo fyzické osoby při výkonu podnikatelské činnosti v souladu s předpisy stavebního práva. V nynějším případě ovšem

správní orgány shledaly naplnění skutkové podstaty přestupku rušení nočního klidu nikoliv samotným provozním hlukem spojeným s hudební produkcí uvnitř provozovny. Nadměrně rušivým ve vztahu k veřejnému pořádku byl vyhodnocen hluk vycházející z provozovny při otevřených dveřích, kterými se hosté i v časných ranních hodinách opakovaně oběma směry pohybovali. Skutkové závěry žalovaného žalobkyně v žalobě nezpochybnila.

V. Závěr a náklady řízení

19. Soud neshledal ze všech shora uvedených důvodů žalobní námitky důvodnými. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 2. května 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D.
samosoudkyně